

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13933/2556

พนักงานอัยการจังหวัดมุกดาหารโจทก์ นางชวน นาชัยคุลย์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.วิ.อ. มาตรา 193, ป.วิ.อ. มาตรา 245, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 65, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 62, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยขยายระยะเวลาอุทธรณ์ถึงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2553 ต่อมาวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2553 จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์โดยไม่ปรากฏเหตุสุดวิสัยตาม ป.วิ.พ. มาตรา 23 ศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยขยายระยะเวลาอุทธรณ์ถึงวันที่ 3 มีนาคม 2554 ย่อมเป็นการไม่ชอบ ทั้งอุทธรณ์ของจำเลยมิได้โต้แย้งหรือคัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยชัดแจ้งเป็นอุทธรณ์ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 193 วรรคสอง ขอบที่ศาลชั้นต้นจะไม่รับอุทธรณ์จำเลยและส่งสำนวนให้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 245 วรรคสอง เพราะเป็นคดีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำคุกจำเลยตลอดชีวิต การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยและพิพากษาให้ถือว่าเป็นการวินิจฉัยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 245 วรรคสอง เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ข้อที่ว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ จึงเป็นอันถึงที่สุดตาม ป.วิ.อ. มาตรา 245 วรรคสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษพ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 15, 65, 66, 100/1, 102 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 11, 62 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 91 และริบของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมายส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง วรรคสาม (2), 65 วรรคสอง, 66 วรรคสาม พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 11, 62 วรรคสอง เป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมาย ปรับ 2,000 บาท ฐานนำเข้าซึ่งเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่ายและฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งเมทแอมเฟตามีนเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานนำเข้าเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่ายอันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ประหารชีวิต จำเลยให้การรับสารภาพฐานเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 1,000 บาท ฐานนำเข้าซึ่งเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่าย จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ทั้งทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (1) คงจำคุกตลอดชีวิต รวมจำคุกตลอดชีวิต และปรับ 1,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29,

30 ริกของกลาง ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งตามคำร้องของจำเลยลงวันที่ 4 มกราคม 2553 อนุญาตให้จำเลยขยายระยะเวลาอุทธรณ์ถึงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2553 ต่อมาวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2553 จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ โดยไม่ปรากฏเหตุสุดวิสัยที่ทำให้ไม่อาจยื่นคำร้องได้ก่อนสิ้นระยะเวลาที่ศาลชั้นต้นอนุญาต ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 แต่อย่างใด ดังนี้ การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2553 อนุญาตให้จำเลยขยายระยะเวลาอุทธรณ์ออกไปถึงวันที่ 3 มีนาคม 2554 ย่อมเป็นการไม่ชอบ ประกอบกับอุทธรณ์ของจำเลยกล่าวอ้างเพียงว่า พยานโจทก์เบิกความมีพิรุธ ไม่สมเหตุสมผล พยานโจทก์ที่ว่าเป็นพยานปากใด เบิกความมีพิรุธ ไม่ถูกต้องตรงตามข้อเท็จจริงอย่างไร จำเลยมิได้กล่าวไว้โดยละเอียด อุทธรณ์ของจำเลยจึงมิได้โต้แย้งหรือคัดค้านคำพิพากษาของศาลชั้นต้นโดยแจ้งชัดเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 วรรคสอง ชอบที่ศาลชั้นต้นจะไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยและส่งสำนวนให้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง เพราะเป็นคดีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษให้จำคุกจำเลยตลอดชีวิต ดังนั้น การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยและพิพากษาให้ ถือได้ว่าเป็นการวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน ข้อที่ว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่จึงเป็นอันถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง จำเลยจะฎีกาว่าไม่ได้กระทำความผิดหาได้ไม่ ฎีกาของจำเลยจึงต้องห้ามตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่สั่งรับอุทธรณ์ของจำเลยและยกฎีกาของจำเลย

องค์คณะ

วงศ์พร จิระภาค · วิรุฬห์ แสงเทียน · ฉัตรไชย จันทร์พรายศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/13933/2556>